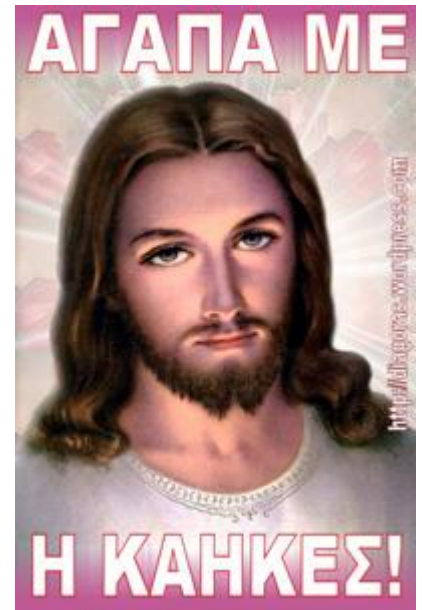

Η «αγάπη» και η χριστιανική υποκρισία

Σήμερα θα διαλογιστούμε πάνω σε αυτή την έρμη λέξη, που αν και στολίστηκε τόσο όμορφα από τον Απόστολο Παύλο, δείχνει το μέγεθος της υποκρισίας του Χριστιανισμού και της Εκκλησίας. Δείχνει ότι τα λόγια μπορούν να είναι όμορφα αλλά οι πράξεις δύσκολες.

Υπάρχουν πάρα πολλοί, είναι αλήθεια, χριστιανοί ιερείς και θεολόγοι που μιλάνε με παρρησία και μελιστάλακτο ύφος για την αγάπη γενικά, για την αγάπη του Θεού και πόσο σημαντική είναι στον Χριστιανισμό, και για την αγάπη που “πρέπει” να δίνουμε στους ανθρώπους, από την οποία οι ίδιοι “δείχνουν” να είναι “πλημμυρισμένοι”. Είναι όμως έτσι;

Αρχικά, θα πάρουμε την έννοια της “αγάπης” σε όλους και σε όλα, όπως θέλουν να μας την πλασάρουν σαν αυτοσκοπό του ανθρώπου. Πόσο πραγματικά ένας εχέφρων και νηφάλιος άνθρωπος μπορεί και οφείλει να αγαπά τους πάντες και τα πάντα, έτσι όπως θέλουν να μας πουν;

Η αγάπη προέρχεται από το αίσθημα αλληλεγγύης που είναι κοινό στα περισσότερα θηλαστικά και έχει διάφορες εκφράσεις στον άνθρωπο, τόσο νοητικές όσο και συναισθηματικές· είναι αποτέλεσμα κοινών καταβολών και κοινών προβλημάτων και κινδύνων. Το συναίσθημα δουλεύει περισσότερο σε σχέση με την εγγύτητα ή την συνάφεια του αντικειμένου με το υποκείμενο. Δηλαδή, η μητρική αγάπη θεωρείται η πλέον έντονη συναισθηματικά, αφού το παιδί είναι άμεσο δημιούργημα της ίδιας της μητέρας, ακολουθούν οι φίλοι και συγγενείς. Η νοητική αγάπη είναι η κατανόηση του συμφέροντος της αγέλης και είναι εξελικτικό αποτέλεσμα. Στον βαθμό που ο άνθρωπος κατανοεί ότι η ζωή και η ευημερία του επηρεάζεται από τους φίλους, γείτονες, συνανθρώπους και την

κοινωνία του, θέλει το καλύτερο γι' αυτούς, το ίδιο για την Γη και την φύση που τον θρέφει .

Είναι προφανές, ότι ο όρος αγάπη απευθύνεται μέσα σε όλα αυτά τα πλαίσια, άλλοτε περισσότερο στο συναίσθημα και άλλοτε περισσότερο στον νου. Η αγάπη όμως δεν είναι κάτι που γίνεται με το ζόρι· επηρεάζεται από την ηθική συνείδηση του ανθρώπου και της κοινωνίας, δηλαδή είναι αποτέλεσμα έθους, και σε βάση πραγματικών ή συναισθηματικών αναγκών. Στην εξέλιξη του ανθρώπου και της κοινωνίας, εμφανίζονται διαφορετικές θελήσεις, κατανοήσεις ή και διαφορετικές νοοτροπίες που οδηγούν σε συγκρούσεις. Η συνείδηση, για παράδειγμα, δεν λέει τα ίδια σε όλους· είναι το συσσωρευμένο φορτίο που οφείλεται σε αποδοκιμασία ή επιδοκιμασία, η οποία βιώθηκε ή φαντασιώθηκε στο παρελθόν, ιδιαίτερα στην παιδική ηλικία. Είναι προφανές λοιπόν ότι η αγάπη έχει κάποια διαφορετικά όρια στην έκφρασή της, που περιορίζονται επιπλέον από τον κατακερματισμό της κοινωνίας και τα διαφορετικά συμφέροντα των ξεχωριστών ατόμων ή ομάδων, αλλά και την συνείδηση του κάθε ενός. Έτσι, η αγάπη υπόκειται εν μέρει στην διάκριση, που είναι αυτή η διαδικασία που ξεχωρίζει τις καταστάσεις, την σοβαρότητά τους και τις επιπτώσεις τους. **Η ατάκα λοιπόν της “ολικής αγάπης” είναι μια ουτοπία, που βοηθάει αυτούς που έχουν δύναμη ή εξουσία να αμβλύνουν τις αντιδράσεις από αυτούς που θίγονται τα συμφέροντά τους,** και τους λαοπλάνους κληρικούς να λένε κάτι φαινομενικά εύλογο και κυρίως ανώδυνο που δεν έχει και εύκολο αντίλογο.

Ας δούμε τώρα επί της ουσίας, τι σχέση έχει η θρησκεία αυτή με την υποτιθέμενη απόλυτη αγάπη των υποτιθέμενων θεών της. Πώς άραγε, αυτοί οι μελιστάλακτοι θεούσοι δικαιολογούν το κακό, την οργή του Θεού, τις καταστροφές ή προτροπές σε καταστροφές;

Επειδή δεν υπάρχει τρόπος να το κάνουν λογικά, απλά διαστρέφουν την γλώσσα. *“Το κακό είναι έλλειψη καλού· δεν υπάρχει στην πραγματικότητα”*, λένε. Η *“οργή Θεού δεν είναι η ανθρώπινη οργή δηλαδή κάτι κακό, αλλά...λαχτάρα”* -ναι, σωστά διαβάζετε, *“θεϊκή λαχτάρα από θεϊκό έρωτα για τον άνθρωπο που δεν είναι στην αγκαλιά του”* και φέρνουν άσχετα κείμενα από την Παλαιά Διαθήκη, ενώ από την Καινή μόνο την εισβολή στον Ναό και το καμτσίκι του Χριστού που έδιωξε τους εμπόρους, που είναι βολική για να μιλήσεις για *“καλή”* θεϊκή οργή.

Αν πάρουμε όμως πρώτα κάποια από τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, θα δούμε ότι ο Ιεχωβάς, ο ομοούσιος κατά τ' άλλα και με κοινή θέληση με τον γιο του τον

Χριστό, δεν δείχνει καμία απολύτως αγάπη, και προκαλεί και προτείνει στον δικό του λαό, να συμπεριφερθούν, όχι απλά βάνουσα, ούτε ακόμα και η λέξη “μίσος” μπορεί να χαρακτηρίσει τις προτροπές για γενοκτονίες, σφαγές ακόμα και βρεφών ή κτηνών των εχθρών τους. Άλλωστε, ένας αλαζόνας θεός σαν τον Ιεχωβά πως μπορεί να μιλήσει για αγάπη...

*Αν δεν υπακούσεις στη φωνή τού Κυρίου τού Θεού σου, για να προσέχεις να εκτελείς όλες τις εντολές του, και τα διατάγματά του, που εγώ σήμερα σε προστάζω, όλες οι **κατάρεις** αυτές θά 'ρθουν επάνω σου, και θα σε βρουν.*

Οι κατάρεις ακολουθούν και είναι πολλές (Δευτερονόμιον, 28: 15-68). Διαβάστε τις με την ησυχία σας, άλλωστε είναι από τον Θεό της...αγάπης.

καὶ παρέδωκεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπατάξαμεν αὐτὸν ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ σπέρμα. καὶ ἐκρατήσαμεν πασῶν τῶν πόλεων αὐτοῦ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· οὐκ ἦν πόλις, ἣν οὐκ ἐλάβομεν παρ' αὐτῶν, ἐξήκοντα πόλεις, πάντα τὰ περίχωρα Ἀργὸβ βασιλέως Ὠγ ἐν Βασάν, πᾶσαι πόλεις ὄχυραί, τείχη ὑψηλά, πύλαι καὶ μοχλοί, πλήν τῶν πόλεων τῶν Φερεζαίων τῶν πολλῶν σφόδρα. ἐξωλοθρεύσαμεν αὐτούς, ὡσπερ ἐποιήσαμεν τὸν Σηὼν βασιλέα Ἐσεβών, καὶ ἐξωλοθρεύσαμεν πᾶσαν πόλιν ἐξῆς καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά· καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ τὰ σκῦλα τῶν πόλεων ἐπρονομεύσαμεν ἑαυτοῖς.

(Δευτερονόμιον, 3: 3-6)

*καὶ ἐγένετο τῇ περιόδῳ τῇ ἐβδόμῃ ἐσάλπισαν οἱ ἱερεῖς, καὶ εἶπεν Ἰησοῦς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· κεκράξατε, **παρέδωκε γὰρ Κύριος ὑμῖν τὴν πόλιν** (...) καὶ ἀνεθεμάτισεν αὐτὴν Ἰησοῦς καὶ ὅσα ἦν ἐν τῇ πόλει ἀπὸ ἀνδρὸς καὶ ἕως γυναικός, ἀπὸ νεανίσκου καὶ ἕως πρεσβύτου καὶ ἕως μόσχου καὶ ὑποζυγίου, ἐν στόματι ῥομφαίας (...) καὶ ἡ πόλις ἐνεπρήσθη ἐν πυρισμῷ σὺν πᾶσι τοῖς ἐν αὐτῇ, πλήν ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἔδωκαν εἰς θησαυρὸν Κυρίου εἰσενεχθῆναι.*

(Ιησοῦς του Ναυή, 6: 16-24)

Καὶ εἶπε Σαμουὴλ πρὸς Σαούλ· **ἐμὲ ἀπέστειλε Κύριος** χρῖσαί σε εἰς βασιλέα ἐπὶ Ἰσραήλ, καὶ νῦν ἄκουε τῆς φωνῆς Κυρίου· **τάδε εἶπε Κύριος Σαβαώθ· νῦν ἐκδικήσω** ἃ ἐποίησεν Ἀμαλήκ τῷ Ἰσραήλ, ὡς ἀπήντησεν αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντος αὐτοῦ ἐξ Αἰγύπτου· καὶ νῦν πορεύου καὶ πατάξεις τὸν Ἀμαλήκ καὶ Ἰεριμ καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ καὶ οὐ περιποιήσῃ ἐξ αὐτοῦ καὶ **ἐξολοθρεύσεις αὐτὸν** καὶ ἀναθεματιεῖς αὐτὸν καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ καὶ οὐ φείσῃ ἀπ’ αὐτοῦ **καὶ ἀποκτενεῖς ἀπὸ ἀνδρὸς καὶ ἕως γυναικὸς καὶ ἀπὸ νηπίου ἕως θηλάζοντος καὶ ἀπὸ μόσχου ἕως προβάτου καὶ ἀπὸ καμήλου ἕως ὄνου.**

(Βασιλειῶν Α', 15: 1-3)

καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον Μολχὸμ τοῦ βασιλέως αὐτῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ σταθμὸς αὐτοῦ τάλαντον χρυσοῦ καὶ λίθου τιμίου, καὶ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Δαυίδ· καὶ σκῦλα τῆς πόλεως ἐξήνεγκε πολλὰ σφόδρα. **καὶ τὸν λαὸν τὸν ὄντα ἐν αὐτῇ ἐξήγαγε καὶ ἔθηκεν ἐν τῷ πρίονι καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς καὶ διήγαγεν αὐτοὺς διὰ τοῦ πλινθείου·** καὶ οὕτως ἐποίησε πάσαις ταῖς πόλεσιν υἱῶν Ἀμμών...

(Βασιλειῶν Β', 12: 30-31)

Για να μην αναρωτιέστε (πλινθείον=φούρνος κεραμέως, τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς=σιδερένια εργαλεία με τρεις αιχμές, υποτομεύς=εργαλείο για κόψιμο), οι πρώτοι που κομματιαζαν και έψηναν τους εχθρούς τους σε φούρνους ήταν οι Εβραίοι με τον Δαβίδ, κατ' εντολήν του Γιαχβέ και ήταν κάτι συνηθισμένο όπως λέει για να εξαφανίσουν τους Αμμωνίτες (που πιθανόν να ήσαν και μινωικής καταγωγής).

Φυσικά, υπάρχουν δεκάδες σχετικές αναφορές και εντολές φόνων και καταστροφής από τον "Κύριο" που έχουν συλλεχθεί και μπορείτε να τις "απολαύσετε", να μετρήσετε τα εκατομμύρια των θυμάτων και να αναλογιστείτε για την...αγάπη του.

Υποτίθεται ότι στην Καινή Διαθήκη έχουμε μια ανατροπή. Ήρθε ο Χριστός, ο οποίος αν και ομοούσιος και με κοινή θέληση με τον μπαμπά του Ιεχωβά, μίλησε ξεκάθαρα περί αγάπης, όπως δεν είχε μιλήσει ποτέ ο ομοούσιος μπαμπάς του. “Αγαπάτε αλλήλους” και “Αγάπα τον πλησίον σου ως σ’ εαυτόν”, είναι οι δύο ρήσεις φέρεται να είπε και που έκτοτε μας έχουν πρήξει για να μας δείξουν ότι ο ομοούσιος ήθελε την αγάπη, άρα και η Εκκλησία και οι χριστιανοί το ίδιο. Μόνο που το ποιοι είναι οι “άλληλοι” και ο “πλησίον” κανείς δεν καθόρισε ποτέ. Διότι είναι εύκολο σε μια περιορισμένη σέκτα όπως ίσως ήταν τότε, να αγαπήσεις τον σύντροφό ή συνοδοιπόρο σου που έχει κοινά ιδανικά με εσένα, αλλά από εκεί και πέρα που επεκτείνεται ο πλησίον και πόσο κοντά είναι ο...“μακρίον”; Οι άλλοι είναι όλοι οι άλλοι ή οι άλλοι ανάμεσά μας;

Ας δούμε όμως και άλλα παραδείγματα από την Καινή που δεν συνηθίζουν να λένε ή να σχολιάζουν οι χριστιανοί, μήπως καταλάβουμε καλύτερα την σχέση του Ιησού του ομοούσιου δηλαδή με τον Ιεχωβά, με την αγάπη...

*Είπεν ούν αυτοίς. Αλλά νυν ο έχων βαλάντιον αράτω, ομοίως και πήραν, και ο μη έχων πωλήσει το ιμάτιον αυτού και **αγοράσει μάχαιραν**. Λέγω γαρ υμίν ότι έτι τούτο το γεγραμμένο δει τελεσθήναι εν εμοί, το μετά **ανόμων ελογίσθη**. Και γαρ τα περί εμού τέλος έχει.*

(Κατά Λουκάν, 22: 36-37)

(Εδώ αξίζει να διαβάσετε μια από τις γνωστές μεταφράσεις της Εκκλησίας για να φρίξετε από τις μεταφραστικές αλχημείες που χρησιμοποιούν).

Όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου...

(Κατά Ματθαίον, 12: 30)

πλὴν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ’ αὐτοὺς, ἀγάγετε ὧδε καὶ κατασφάξατε αὐτοὺς ἔμπροσθέν μου.

(παραβολή)

(Κατὰ Λουκάν, 19: 27)

Για να εξηγήσει την ουσία της παραβολής αυτής στον Λουκά ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει:

Ὡς δάμαλις παροιστρῶσα **παροίστησεν Ἰσραήλ**. Ἐτερος δὲ αὐτὸν μόσχον ἀδίδακτον ἐκάλει. Τὰ δὲ τοιαῦτα ἄλογα, πρὸς ἐργασίαν οὐκ ὄντα ἐπιτήδεια, **πρὸς σφαγὴν ἐπιτήδεια γίνεται**. Ὅπερ οὖν καὶ οὗτοι πεπόνθησι, καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀχρήστους ἑαυτοὺς καταστήσαντες, **πρὸς σφαγὴν ἐπιτήδειοι γεγόνασι**. **Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν· Τοὺς ἐχθροὺς μου, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ’ αὐτῶν, ἀγάγετε ὧδε, καὶ κατασφάξατε αὐτούς.**

(Λόγος κατὰ Ἰουδαίων, 1: β)

Δηλαδή αναφερόταν στους Εβραίους ο Θεός της αγάπης. (Μετά αναρωτιούνται πως ξεκίνησε ο Αντισημιτισμός). Βέβαια ο Χρυσόστομος ο πολυγραφότερος από τους τρεις Ιεράρχες και “λάτρεις των ελληνικῶν γραμμάτων” κατά τους χριστιανούς, εἶπε και ἄλλα ενδιαφέροντα, ὅπως ὅτι ο φόνος κατά το θέλημα του Θεοῦ, εἶναι ευλογία και καλύτερος ἀπὸ φιλανθρωπία:

Ὅτι ἐξαπέστειλας σὺ ἄνδρα ὀλέθριον ἐκ τῆς χειρός σου, καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ λαός σου ἀντὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Εἶδες φιλανθρωπίας οἷαν ἔδωκε δίκην; καὶ ἀντὶ τῆς ἀκαίρου φειδοῦς οἷαν ὑπέμεινε τιμωρίαν; Καὶ οὗτος μὲν σώσας κολάζεται, ἕτερος δὲ φονεύσας ἠὲδοκίμησεν. Ὁ γοῦν Φινεὲς δύο φόνους ἐργασάμενος ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ, καὶ ἄνδρα μετὰ γυναικὸς ἀνελῶν, ἱερωσύνη τιμᾶται· οὕτως οὐ μόνον οὐκ ἐμόλυνε τὴν χεῖρα τῷ αἵματι, ἀλλὰ καὶ καθαρωτέραν εἰργάσατο.

(Κατά Ιουδαίων, 4: β)

Δεν πιστεύατε ότι θα δείτε κάτι τέτοιο τόσο ξεκάθαρα, από έναν άγιο άνθρωπο της Εκκλησίας ε; Είμαι σίγουρος πως μέχρι τώρα πιστεύατε, ότι μόνο οι μουσουλμάνοι έλεγαν κάτι τέτοια.

*ἐὰν μή τις μένη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ **πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.***

(Κατά Ιωάννην, 15: 6)

ὅτι ἡμέραι **ἐκδικήσεως** αὐταί εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα. (...) καὶ πεσοῦνται στόματι **μαχαίρας**, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

(Κατά Λουκάν, 21: 21-23)

καὶ ὃς ἂν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν (ἐκ) τῶν ποδῶν ὑμῶν. **ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῆ Σοδόμων καὶ Γομόρρων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.**

(Κατά Ματθαίου, 10: 14-15)

Θεολογικά λοιπόν υπάρχει ασάφεια· η “αγάπη” αυτή δεν φαίνεται πουθενά (το αντίθετο μάλιστα)· περισσότερο για μαχαίρια, για κάψιμο, σφαγή, για φόνους, για εκδίκηση βλέπω και για τραγική τιμωρία όποιου δεν ακούσει ή δεν πιστεύσει. Αυτό που δεν βλέπω είναι η καλούμενη προσφάτως από τους χριστιανούς “θεϊκή λαχτάρα για θεϊκό έρωτα”, όπως είπαμε πριν, όταν μεταφράζουν με δικό τους τρόπο την θεϊκή οργή. Για ποια αγάπη ακριβώς μας μιλούν; Πως οι αναφορές αυτές συνάδουν με “Θεό της Αγάπης” όπως τον λένε, που φαίνεται η αγάπη στον άνθρωπο, εκτός αν μιλάμε για διχασμένη προσωπικότητα.

Μόνο που στα κηρύγματά τους επιμένουν και μιλούν για απόλυτη αγάπη προς όλους και μόνο για αγάπη, και οι ίδιοι αυτό κάνουν. Αυτό δείχνει ότι ίσως κάτι δεν καταλαβαίνουμε καλά από τα κείμενα και μπορεί να σφάλουμε στην κρίση μας, για τον λόγο αυτό θα δούμε την ιστορική δράση του Χριστιανισμού και της Εκκλησίας, να δούμε πόσο η λέξη αυτή έχει νόημα για αυτούς στην πράξη.

Η Εκκλησία αμέσως με το που προσεταιρίστηκε την εξουσία, καταδίωξε όλους τους προγενέστερους ανταγωνιστές της. Τα ιερά τους έκλεισαν, οι τελετουργίες σταμάτησαν, με αυτοκρατορική διαταγή και την συνδρομή μαυροφορεμένων τα αρχαία ιερά γκρεμίστηκαν, απαγορεύτηκε κάθε ξένη λατρεία από τον χριστιανισμό, και ήρθε ο ζοφερός Μεσαίωνας. Επειδή όμως υπήρχε καχυποψία στο κατά πόσο όλοι αυτοί οι “ειδωλολάτρες” όπως τους έλεγαν, απαρνήθηκαν και στην “ψυχή” τους τις παλιές λατρείες, **επιβλήθηκε με νόμο του Ιουστινιανού το χάραγμα**, δηλαδή η υποχρεωτική βάφτιση όλων ακόμα και των βρεφών (και έκτοτε όλοι να βαφτίζονται βρέφη πριν η λογική διαδικασία τους δουλέψει) και ακολούθησε και η υποχρεωτική παρουσία αναδόχου ως χαφιέ, για να βλέπει την χριστιανική πρόοδο των προβάτων. Θα μου πείτε ότι όλα αυτά έγιναν από άδολη αγάπη, ε;

Ας δούμε τι λέει το βυζαντινό λεξικό Σουΐδα για τον επίσης άγιο της Εκκλησίας, τον Κύριλλο Αλεξανδρείας:

*ἤδη γοῦν ποτέ συνέβη τόν ἐπισκοποῦντα τήν ἀντικειμένην αἵρεσιν Κύριλλον, παριόντα διὰ τοῦ οἴκου τῆς Ὑπατίας, ἰδεῖν πολὺν ὠθισμὸν ὄντα πρὸς ταῖς θύραις ἐπιμίξ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων, τῶν μὲν προσιόντων τῶν δὲ ἀπιόντων τῶν δὲ καὶ προσισταμένων, ἐρωτήσαντα δε ὃ τι εἶη τὸ πλήθος καὶ περὶ οὗ κατὰ τὴν οἰκίαν ὁ θόρυβος, ἀκοῦσαι παρὰ τῶν ἐπομένων ὅτι προσαγορεύοιτο νῦν ἡ φιλόσοφος Ὑπατία, καὶ ἐκείνης εἶναι τὴν οἰκίαν. **μαθόντα δε οὕτω δηχθῆναι τὴν ψυχὴν ὥστε φόνον αὐτῇ ταχέως ἐπιβουλεῦσαι** πάντων φόνων ἀνοσιώτατον· **προελθούσι γὰρ κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιθέμενοι πολλοὶ ἄθροοι θηριώδεις ἄνθρωποι**, ὡς ἀληθῶς σκέτλιοι, οὔτε θεῶν ὅπιν εἰδότες οὔτ' ἀνθρώπων νέμεσιν, **ἀναιροῦσι τὴν φιλόσοφον**.*

(Λήμμα “Ὑπατία”, Υ-166)

Δαγκώθηκε λοιπόν η καρδιά του αγίου, επειδή είχε πολύ φιλοσοφική κίνηση το

σπίτι της και έστειλε τους πιστούς να σκοτώσουν την φιλόσοφο, κάτι που φαίνεται ότι συνηθιζόταν όπως λέει “κατὰ τὸ εἰωθός”, αν όχι ο φόνος σίγουρα ο τραμπουκισμός. (Είναι γνωστό, ότι ο κάθε επίσκοπος είχε και έλεγχε και σίτιζε έναν ολόκληρο στρατό αμαθών δούλων και εργατών [“παραβολάνοι” λεγόντουσαν οι Αλεξανδρινοί τέτοιοι], χρήσιμους για κάθε “τακτοποίηση”).

Από άδολη αγάπη, η Εκκλησία έπειθε την πολιτεία και την άρχουσα τάξη, ότι οι εχθροί της ήταν και δικοί τους εχθροί, έτσι την περισσότερη βρωμοδουλειά την κάνανε άλλοι, και η Εκκλησία φαίνεται στους πιστούς της σαν ανέγγιχτη.

Μόνο που δεν έφθανε αυτό... Όποιος δεν καταλάβαινε τις διανοητικές αρλούμπες που παρουσιαζόντουσαν ως η μοναδική αλήθεια και τις καταλάβαινε λίγο διαφορετικά, χαρακτηριζόταν μετά βδελυγμίας ως αιρετικός και συνήθως είχε τραγικό τέλος. **Ποτέ ο Χριστιανισμός δεν ανέχθηκε την ύπαρξη άλλης άποψης από την δική του και πάντα την κυνήγαγε.** Μόνο που επειδή οι απόψεις του κινούνται στα όρια της παράνοιας, πάντα υπάρχουν διαφορετικές κατανοήσεις και πάντα γεννούσε και θα γεννάει αιρέσεις.

Εκατομμύρια έχασαν την ζωή τους γιατί κατηγορήθηκαν ως αιρετικοί. Οι ίδιοι οι ιεράρχες συμμετείχαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στις δολοφονίες και γενοκτονίες που έγιναν με αφορμή τις αιρέσεις. Χιλιάδες επίσης σφάχτηκαν μεταξύ τους στην Εικονομαχία ή στους μεταξύ τους πολέμους. Δεν φθάνει όμως μόνο αυτό... Οι χριστιανοί ξεχειλίζουν από αγάπη, όταν επικρατούσαν έκαιγαν δημόσια τα κείμενα των αντιπάλων τους για να μην μάθουν τίποτα οι μετέπειτα γενιές για αυτούς και να τους στολίζουν αυτοί με ότι κοσμητικά ήθελαν, χωρίς να υπάρχει απάντηση. Αυτό δεν έγινε μια ή δύο φορές αλλά πάντα ακόμα και μετά την Τουρκοκρατία. Μακρινό αποτέλεσμα της λογικής αυτής ήταν το δημόσιο κάψιμο του βιβλίου “Μ εις την Ν” που έγινε πριν μια δεκαετία στην Αθήνα.

Τι λέτε τώρα; Αλήθεια οι χριστιανοί ασπάζονται βαθιά μέσα τους, όλα αυτά που λένε στους άλλους (σε εμάς δηλαδή) περί αγάπης; Δεν είναι ξεκάθαρη υποκρισία να λες ωραία και μελιστάλαχτα λόγια στους άλλους και εσύ να μην πράττεις τίποτα από αυτά; Τόσο τα κείμενά τους όσο και οι πράξεις τους δείχνουν ξεκάθαρα ότι η αγάπη είναι ένα καλό και ανέξοδο σύνθημα χωρίς να τους λέει στην πραγματικότητα τίποτα.

Πώς μπορούν και υπάρχουν ορθόδοξοι χριστιανοί σήμερα σε αυτή την χώρα που μαστίζεται από την κρίση και δέχονται ότι όλοι οι άλλοι, οι απλοί θεϊστές ή οι μη

ορθόδοξοι, οι άθεοι, οι δωδεκαθεϊστές, οι βουδιστές, οι μουσουλμάνοι ακόμα και οι καθολικοί, που ζουν στην χώρα μας, οφείλουν να πληρώνουν για τα χρυσοποίκιλτα άμφια και την καλοπέραση των ιεραρχών τους, ενώ ισχυρίζονται ότι τους κατακλύζει η αγάπη για τον ακαθόριστο “πλησίον”;

Πώς δέχονται να έχουν μόνο αυτοί ιδικές ρυθμίσεις, ώστε η περιουσία του πάμπλουτου και ανεπηρέαστου από την “κινητικότητα” ιερατείου τους να είναι αφορολόγητη και να μιλούν ταυτόχρονα και να προπαγανδίζουν ασταμάτητα για ισότητα, αγάπη ή να καυτηριάζουν τον πλουτισμό;

Πώς δέχονται να έχουν ιδική σχέση με την εξουσία και το κράτος σε αντίθεση με την υποτιθέμενη προτροπή του αφεντικού τους *“απόδοτε τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ”*;

Πόσο θα δεχόμαστε αδιαμαρτύρητα την προπαγάνδα της χριστιανικής και ορθόδοξης αμετροέπειας και ξεδιάντροπης υποκρισίας; Για πόσο καιρό ακόμα θα εμπλέκονται οπισθοδρομικά στην κοινωνία μας;

Φιλίστωρ